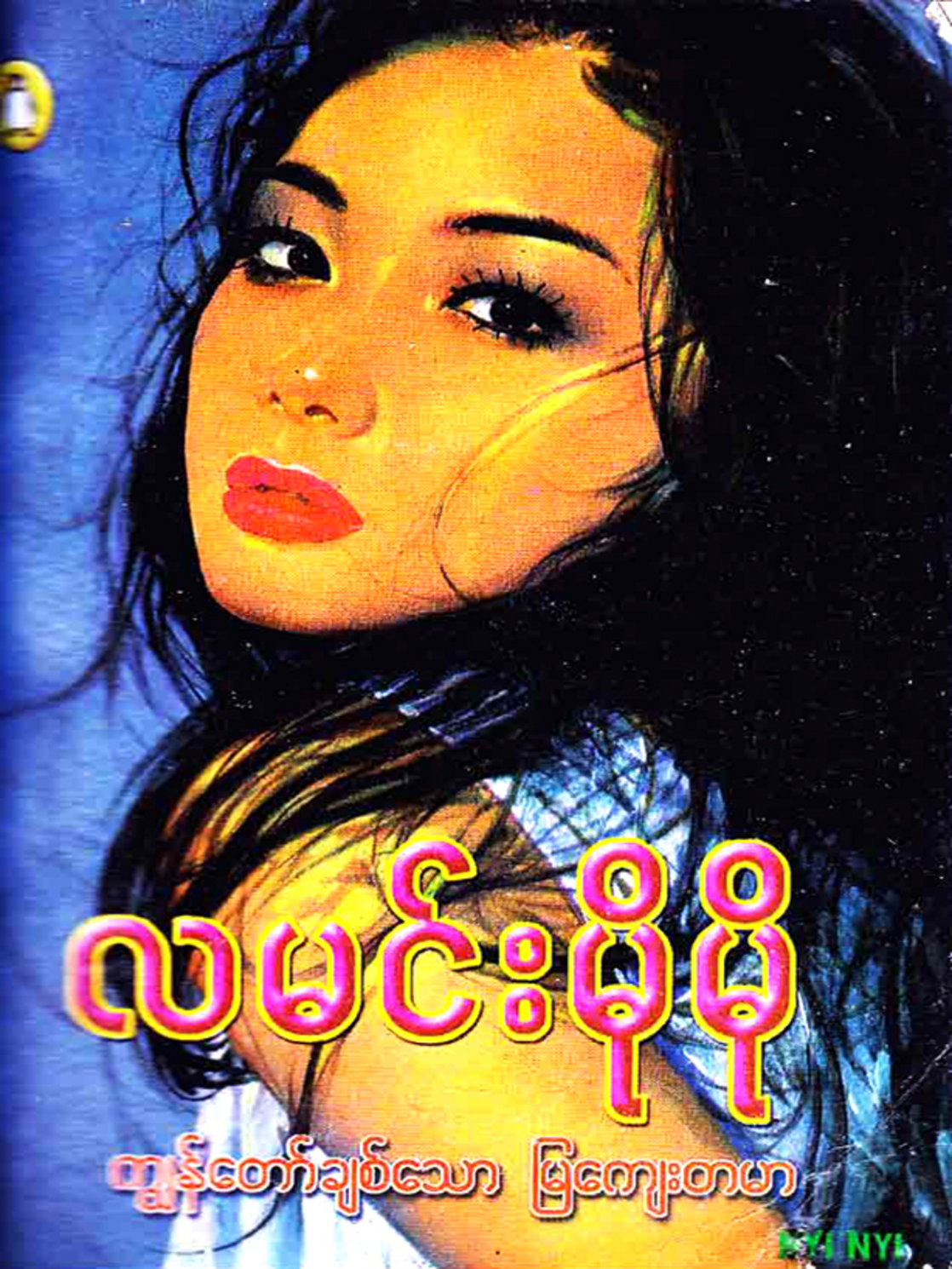

လမင်းမိုမို

ထွန်တော်ချစ်သော မြို့ကျေးတမာ

BY NYL

၂၀၀၆ခုနှစ် (မိုးတွင်းကာလ)

ကျွန်တော် ကမ္ဘာကြီး တစ်စစီ ပြုကျသွားခဲ့တယ်။ မျက်စိရှေ့မှာ အပွဲအရွဲ့ အကျိုးအပျက် အစအနတွေသာ ပြန့်ကျဲပြီး တစ်လောကလုံး အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမြင်အာရုံတွေလည်း အားလုံး ဝေဝါးပြာနှမ်းကုန်ပြီ။ ဘာကိုမှ လဲ ကျွန်တော် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်တော့ဘူး။

မမြင်နိုင်ဆို ကျွန်တော်နဲ့ မြင်ကွင်းကြားမှာ မျက်ရည်ကြည်တံတိုင်းကြီး ပိတ်ဖုံးကာဆီးသွားခဲ့လို့ ပေါ့။ ကျွန်တော် မငိုချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ငိုတတ်တဲ့ ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ခတ်နေတဲ့ နာကျင်ကြေကွဲခြင်း လှိုင်းတံပိုးတွေကို ကျွန်တော် ကြုံကြုံခံ ရင်ဆိုင် တောင့်ထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး။

အလဲလဲ အပြိုပြို ယိုင်နဲ့ နေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ကျွန်တော် ပြေးထွက်လာခဲ့ရင်း အသံထွက်အောင် အော်ငိုလာမိတယ်။ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးရဲ့ လူသွား စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော့်ကို တွေ့မြင်သမျှ လူတွေဟာ တအံ့တဩ အလန့်တကြားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရှောင်တိမ်းလမ်းဖယ်ပေးရင်း ငေးမောကျန်ရစ်ကြတယ်။

ဘယ်သူတွေ ကြည့်ကြစမ်းပါစေ... ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဝေဖန်ကြ

စမ်းပါစေ။ ကျွန်တော် ရှက်လည်း မရှက်နိုင်တော့ဘူး။ ဂရုလည်း မစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အသည်းတွေ ကွဲကုန်ပြီဗျာ။ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရအောင် ဆုံးရှုံးပျက်သုန်းသွားခဲ့ရတဲ့ အရာကို ဘယ်သူတွေ မြင်နိုင်မှာလဲ။ ဘယ်သူမှ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် အော်ငိုရင်းကပဲ ဆေးရုံရှေ့ကားပေါ်ကို ရောက်လာတယ်။ ချက်ချင်းစက်နှိုး မောင်းထွက်လာရင်း တစ်လမ်းလုံးလည်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလာမိတယ်။ ကျွန်တော် ရင်နာလိုက်တာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နာကျင်ရခြင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိနိုင်တာကလွဲရင် ထုတ်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး။

ဦးတည်ရာမောင်းလာရင်း ကားကို အင်လျားကန်ဝင်းထဲ ထိုးဝင်လိုက်မိတယ်။ မျက်ရည်တွေနဲ့ ကားပေါ်က ဆင်း လာပြီး ကန်ပေါင်ဘက် ကမူးရှူးထိုး ပြေးသွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို နေ့လယ်ပိုင်းမို့ ခပ်ကျဲကျဲပဲရှိတဲ့ လူတွေက အရူးထင်ချင်လည်း ထင်ကြမယ်။ ဂရုစိုက်ချင်မှ လည်း စိုက်မိမယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကန်ပေါင်ပေါ်က ထီးရိပ်လေးအောက်က မြကျေးနဲ့ (ရုပ်ရှင်ရုံက အပြန်) ထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခုံတန်းကလေးပေါ် အပြေးပစ်ထိုင်ချရင်း မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်လို့ အော်ငိုပစ်လိုက်မိပါတယ်။ ရက်စက်လိုက်တာ။ ကျွန်တော့်အသည်းတွေ ပဲ့ကြွေကုန်ပါပြီ မြကျေးရယ်။ တစ်စစီ ပဲ့ကြွေကုန်ပါပြီ။

ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုဖြစ်ရတာလဲ။ ကျွန်တော် အရိပ်တကြည့်ကြည့် မထိရက် မတို့ ရက် တန်ဖိုးထားကြီးထားပြီး မြတ်နိုးရလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ စူးစူးကလေးတောင် စိုက်မကြည့်ရက်ခဲ့တာပါ။ ရင်ထဲမှာ ပဲ ကျိတ်

ပြီး တမက်တမော ပင့်သက်ရှိုက်ငင်ရင်း တိတ်တိတ်ကလေးသာ ခိုး
ကြည့် ခိုးချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့် ပန်းပွင့်ကလေး ကျွန်တော့်ပုလဲလုံးက
လေး ကျွန်တော့် လမင်းလေးကိုမှ ဗျာ။

ကျွန်တော် ရင်ကွဲအောင် အားပါးတရသာ ငိုပါရစတော့။

(၁)

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ရရင် ဘဝမှာ ကျွန်တော့်လောက် လူဖြစ်
ရကျိုးနပ်တဲ့ သူ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတဲ့ သူရယ်လို့ ရှိမှာ
မဟုတ်ဘူး လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါကတော့ လူပေါ်မူတည်ပါလိမ့်မ
ယ်။ ကျွန်တော်ကိုက ဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ အ
ကောင်းမြင်စွာ ဖြတ်သန်းတတ်တဲ့ သူမျိုး။

ပေါ့ပါးလွန်းလို့ အလေးအနက် မရှိလွန်းလို့ ကျွန်တော့်အဖေဆိုရင်...
ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်... ဇာတိ၊ မင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သေချာ တာဝန်ယူစမ်း’

‘ယူမယ်လေ အဖေ’

‘ပြော... ဘာတာဝန်ယူမလဲ’

‘အိမ်ထောင့်တာဝန်... အဟဲဟဲဟဲ’

အဖေဟာ မျက်နှာကြီး နီရဲပုပ်သိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို ကန်ဖို့ ဖြေထောက်တောင် မြှောက်လိုက်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်က ကန်ကောင်းကန်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်မျှော်လင့်ပြီးသားမို့ ရွတ်ခနဲ အမြန် ကျောကော့ပြေးထားတဲ့ အတွက် ကန်ဖို့ မမီလိုက်ဘူး။

‘တကယ်လား... ဟေ့ကောင်’

‘ဗျာ... အဖေ’

‘အိမ်ထောင်တာဝန် ထမ်းရတယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့ လား၊ မင်း တကယ် မိန်းမယူမလား ပြော’

‘ယူတော့ ယူရမှာ ပေါ့ အဖေရ’

‘ဘာယူတော့ ယူမှာ ပေါ့လဲ၊ ခွေးကောင်... ဘာတာဝန်မှ မယူတဲ့ ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်တောင် ဖိဖိစီးစီး ခြေကန်ပိုးဖူးလို့ လား၊ တပင်တပန်း မိန်းမပိုးဖူးသေးရဲ့ လားဟင်၊ အသက်အစိတ်နား ရောက် လာပြီရည်းစားတောင် တစ်ယောက်မပြောနဲ့ တခြမ်းတစ်စိတ်တောင် မရဖူးဘူး၊ မရတာလည်း မဆန်းဘူး၊ မင်းလို ဟေးလားဝါးလား ပေါ့တီးပေါ့ရွတ်ကောင်ကိုလည်း ဘယ်မိန်းကလေးကမှ မိုက်လုံးကြီးကြီးနဲ့ ပြန်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နားလည်လား’

အဖေဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိတဆိုးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဖေအဖြစ်နဲ့ ရော မအေအဖြစ်နဲ့ ပါ နှစ်မျိုးနှစ်စား ချစ်ရှာသူပါ။ ဘာမှ လိုလေသေး မရှိစေခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလေးအနက် မရှိလှတဲ့ ပေါ့ရွတ်ရွတ်ပုံစံ စရိုက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါသတွေ ကြီးလာတတ်မြဲပဲ။

ဖနောင့်၊ လက်ဝါးစောင်း၊ ဒူး၊ တံတောင်တွေ ပါလာစမြဲပဲ။

‘မင်း မိန်းမယူမှာ ဖြင့်လည်း ယူ ဇာတိ’

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့ အဖေရ၊ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်’

‘မိန်းမရှိသွားရင်တော့ မင်း ခုထက် လေးနက်တည်ငြိမ်သွားမယ်လို့ ငါထင်တယ်’

‘ခက်တာက... ..’

‘ဟေ့ကောင်... မင်းဟာမင်း မိန်းမတစ်ယောက် ရှာယူမလား၊ ငါရှာ ပေးစားရမလား’

‘ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ရှာမယ်လေ အဖေရ၊ ဒါပေမဲ့’

‘ဘာဒါပေမဲ့လဲ’

‘ကျွန်တော် ယူရလောက်အောင် ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမကောင်း မိန်းမ မြတ်က လောကမှာ မွေးမှ မွေးသေးရဲ့ လား မသိဘူး’

‘မင်း ဘာမှ စကားကြီး စကားကျယ် ပြောမနေနဲ့ ၊ မင်းဟာမင်း ရှာမ ရရင် ငါရှာပေးစားမယ်’

‘အဖေ့စကားက ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ကျွန်တော် မိန်းမယူဖို့ ဘက် ဇောက်ချသွားတာလဲ’

‘မိန်းမ ရှိရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ဒီထက်ခြေငြိမ်မယ်’

‘မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်နော် အဖေ’

‘ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာ လဲ၊ ဘယ်မိန်းမက ကိုယ့်ယောက်ျား ဟေးလားဝါးလား လတ်လျားလတ်လျား အလေလိုက်နေတာကို ခွင့်ပြု မှာ လဲ၊ ငါကမှ စီးပွားရှာတာ တစ်ဖက်နဲ့ မင်းကို မျက်ခြည်ပြတ်ချင်သေး တယ်၊ မင်း မိန်းမရရင် အဲဒီမိန်းမက မင်းကို မျက်စိဒေါက်ထောက်

ကြည့်မှာ ၊ ငါ့အတွက် တစ်တပ်တစ်အားပဲ၊ ခုနေ မင်း ငါ့စီးပွားရေးထဲ ဘာမှ မကူ ငွေတစ်ပြားမှ မရှာဘဲ ဖြုန်းလိုက်သုံးလိုက် နေချင်သလို နေလို့ ရနေပေမဲ့ မိန်းမရရင် မင်း သူ့ကိုရှာမကျွေးရင် ဒီမိန်းမက နှုတ်ပိတ်ပြီး ကြည့်နေမယ်ထင်လား’

‘ဟာ... အဖေကလည်း ၊ ကျွန်တော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ့ကို ကူလုပ်ပါတယ်၊ လုံးဝအလကားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီပစ္စည်းဟို ပို့လိုက်စမ်း၊ ငွေသွားထုတ်စမ်းဆိုတာမျိုးလေးတွေ လောက်ကို မင်း စကားထဲ ထည့်ပြောမနေနဲ့ ’

‘ကားတွေ ဘာတွေလဲ သွားပြင်ပါတယ် အဖေရ’

‘တော်စမ်း ဟေ့ကောင်၊ ဗလွတ်ရွတ်တောက် လုပ်မနေနဲ့ ၊ မင်းပဲ အလုပ်မရှိ တာဝန်မရှိ နေတတ်လွန်းတယ်၊ မင်းလိုများ နေရမယ်ဆိုရင် ဇွတ်ခိုင်းရင်တောင် ငါဖြင့် ပျင်းလို့ သေမယ်’

အင်း...။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်မလည်း အားနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂျေမလေးရိုက်ချင်ရိုက်၊ ရေသွားကူးရင်ကူး၊ ဘိုးလင်းသွားပစ်၊ Network Game ကိုလည်း ခုအရွယ်ထိ စွဲတုန်း၊ ညကျတော့လည်း ဘီယာသွားသောက်တဲ့ အခါ သောက်၊ အရက်လေး နည်နည်းပါးပါး မူးတဲ့ အခါမူး၊ ပန်းကုံးစွပ်တဲ့ အခါ မူးမူးရူးရူးနဲ့ တက်စွပ် ။

သန်းခေါင်မတိုင်မချင်း အချိန်တွေပိုလို့ ထိုင်နေရတာမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက်လောက် ရှိတဲ့ အထိ တစ်နေ့ တစ်နေ့တိုင်းမှာ အနည်းဆုံး လေးယောက်လောက် ကတော့ လှည့်ပတ်ဆုံနေကြတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ခြောက်ယောက်လုံး။

အားလုံးက လူအားတွေချည်းလားဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖ
င်မြဲမြဲထိုင်ရပြီး ဘယ်မှ ထွက်လို့ မရတဲ့ အလုပ်တော့ တစ်ယောက်မှ မ
လုပ်ကြဘူး။ နေစိုးနဲ့ ဝေယံက ကားပွဲစား ဝယ်ရောင်း။ ကားတွေဝယ် ရုံ
ထိုးပြီး ပြင်ဆင်သ။ ဟိုဟာတွေတပ်၊ ဒီဟာတွေတပ်။ အပျံစားဆင်ပြီး ပြ
န်ရောင်းတာမျိုး လုပ်ကြတာ။

အောင်လေးက ကွန်ပျူတာစာစီစာရိုက်ဆိုင်နဲ့ မိတ္တူတွေ ဘာတွေကူး
တဲ့ ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပည့်ကောင်လေးတွေ အများကြီးနဲ့
ဆိုတော့ သူလည်း သူ့ဆိုင်သူ ကပ်လှတယ် မဟုတ်ဘူး ။ ကြည်လွင်ဟန်
က တေးရေးဆရာ။ ရေးချင်ရေး မရေးချင် ထိုင်နေ။ သူ့လောက် နေ့ချင်
သလိုနေလို့ ရတာ မရှိဘူး။

ဖြူစင်ကတော့ ကျွန်တော့်လိုပဲ။ အဖေကုမ္ပဏီမှာ ပဲ ကူလုပ်နေသလို
လို ဘာလိုလို။ သူ့အဖေနဲ့ သူလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်အဖေလိုပဲ
တကျက်ကျက်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက စ
တွဲမိကြတာမို့ တွဲလာတဲ့ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဓာတ်တည့်ကြ
တယ် ဆိုပါစို့။

အားလုံးဟာ မတောင့်မတ မကြောင့်ကြရတဲ့ မိဘတွေက ဆင်းသက်
လာကြသူတွေ ဖြစ်ပြီး လေမယ်ဆိုလည်း လေနိုင်အောင် မိဘက
ထောက်ပံ့ပေးကမ်းထားတဲ့ ကားနဲ့ ဖုန်းနဲ့ ငွေထောထောနဲ့ ဘာ
အပူအပင်မှ မရှိကြတဲ့ ကောင်တွေပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ မတူတာ တစ်ချက်
က သူတို့ အားလုံးဟာ ရည်းစားကိုယ်စီ ရှိကြတာပဲ ဖြစ်တယ်။

အောင်လေး တစ်ယောက်ကလွဲရင် လေးယောက်ဟာ တစ်ယောက်
နဲ့ တွေ့လိုက် ချစ်လိုက် ရန်ဖြစ်လိုက် ပြတ်လိုက် အသည်းကွဲလိုက်
နောက်တစ်ယောက် ထပ်တွေ့လိုက်နဲ့ ရှုပ်နေကြတဲ့ ကောင်တွေပဲ။ အော

င်လေးတစ်ယောက်ပဲ သူငယ်ရည်းစား ကျော့ကျော့ တစ်ယောက်တည်း နဲ့ ပဲ မြဲမြဲစွဲစွဲ။ တည်တည်တံ့တံ့နဲ့ တစ်နေ့ယူကြဖို့ ပါ။

ခုလောလောဆယ်တော့ အောင်လေး ကိုယ်တိုင်ကိုက သိပ်မယူချင် သေးတာ။ ဒီသူငယ်ချင်း တစ်အုပ်ကြီးနဲ့ သွားလိုက်လာလိုက် စားလိုက် သောက်လိုက် လည်လိုက်ပတ်လိုက် ကဲလိုက်ကမြင်းလိုက်နဲ့ ပဲ ပျော်လို့ မဝ ဖြစ်နေကြတာ။ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်တွက်ရင် နှစ်ဆယ့်လေးကျော် နှစ်ဆယ့်ငါးအကူးဆိုတဲ့ အသက်လေးတွေမျှလောက်နဲ့ အိမ်ထောင်တာ ဝန်ကြီး ထမ်းပြီး ကလေးအဖေကြီးတွေ မလုပ်ချင်ကြသေးဘူး။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ တွဲကြတယ် ချစ်ကြတယ် ဆိုပေမဲ့ ရန် မဖြစ်ဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ရန်လည်း ဖြစ်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ အော်ဟစ်ရန်ထောင်ပြီး ခုနစ်ရက်တစ်ပတ် မခေါ်ကြဘူး ဆိုတာမျိုး တော့ ရှိတယ်။ အဲဒီအခါကျ ကြားကနှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ခေါ်တဲ့ ကျန်လူ တွေက ဖျန်ဖြေစေ့စပ်ပေးရတာပေါ့။

နောက်ထပ်တူတာ တစ်ချက်က ကျွန်တော်တို့ အသီးသီးရဲ့ မိဘတွေ ဟာ ကိုယ့်သားကို ကျန်ငါးယောက်က ဖျက်ဆီးနေတာလို့ ထင်နေကြ တာပဲ။ ကိုယ့်သားတော့ ကိုယ် အကောင်းထင်တာပေါ့လေ။ ကိုယ့်သား က လိမ္မာချင်ရက်နဲ့ ဟိုကောင်တွေ ဆွဲဆောင်လို့ သာ မငြင်းသာပဲ ပါပြီး ရောလေနေတာလို့ အားလုံးရဲ့ မိဘတွေက တစ်ထေရာတည်း ယူဆဆုပ် ကိုင်ထားကြတယ်။

ရယ်စရာကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း တစ်ခါတလေ ကိုယ်တိုင်က ကဲချင်တာ ဖြစ်သော်လည်း ပဲ ‘ဟိုကောင်တွေ အတင်းခေါ် လို့ အားနာလွန်းလို့ ပါ အဖေရာ’ ဆိုတဲ့ အပေါက်မျိုး အသီးသီး ချိုးလေ့ ရှိတာကိုး။ ဒီတော့ လူကြီးတွေမှာ တော့ ‘ဟင်း... တောက်၊ အလကား မိ

မဆုံးမ ဖမဆုံးမကောင်တွေ၊ ငါ့သားကို သင်းတို့ ဖျက်နေတာပဲဆိုပြီး တဖျစ်တောက်တောက်ပေါ့။

‘ဒီမယ်... ငါ့သား၊ မင်း တကယ်သာ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ် ဆုံးဖြတ်၊ အဖေ အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးမယ်၊ မင်းရဲ့ ဇနီးလောင်းဟာ အသင့်အတင့် ပညာတတ်ဖို့ ၊ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ နဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာလေးရှိဖို့ ပဲ လိုတယ်၊ ငွေကြေးကြွယ်ဝဖို့ လည်း မလိုဘူး၊ ရုပ်ချော်ဖို့ လည်း မလိုဘူး’

‘အာ... အဖေကလည်း ၊ ရုပ်ချော်ဖို့ ဘာလို့ မလိုရမှာ လဲ၊ လိုတာပေါ့’

‘မင်း လိုရင်လိုလေ၊ ငါ မလိုဘူးပြောတာ၊ အသင့်အတင့်ပြေပြစ်ရင် တော်ပြီပေါ့ကွ။ ချောတာ လှတာကြီး ဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ စိတ်မချ လက်မချ ဖြစ်ရတဲ့ အလုပ် ပိုဦးမယ်၊ မင်းလည်း ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိရုံပဲလေ၊ တော်ရောပေါ့’

အဲဒီ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ပဲရှိတဲ့ ကိစ္စက ကျွန်တော့်မှာ ဘူပိတ်နေတာ ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်စုလုံးဟာ ဝတ်စားသုံးစွဲနိုင်သူ တွေချည်း ဖြစ်သလို ရုပ်ရည်တွေကလည်း ကြည့်ကောင်းကောင်း ခပ်မိမိတွေချည်းပဲ။ အားလုံးထဲမှာ အစဉ်လိုက် အမှတ်ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်က အမှတ်နည်းဆုံးဗျ။

ဖြူစင်နဲ့ နေစိုးဟာ တောင့်တောင့်ကိုချောတဲ့ ကောင်တွေ။ ချောတာမှ ရုတ်တရက်မြင်ရင် မင်းသားလား မော်ဒယ်လ်လား ထင်ရလောက်တယ်။ ဆံပင်ပုံ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် အပျံ့စားဖြစ်တဲ့ အပြင် စတိုင် တွေက လုံးဝဝင်နေတယ်။ မိန်းကလေးတွေများ သင်းတို့ နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရင် လည်တောင်လိမ်တယ်။ ငေးမောကြည့်ကြတာ။

ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေများ သိပ်မမိုက်ပါဘူး။ လှတာချက်စားလို့

မရဘူးဆိုတာ နားလည်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ယောက်ျားလေး ချောချောကို စိတ်ကူးရင် အသက်တိုဖို့ သာပြင်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပုံ မရဘူး။ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကိုဆိုရင် ‘ဟီးဟားခစ်ခစ်’ နဲ့ အရောဝင်ချင်လိုက်ကြတာ။ ပါးစပ်ကြီးတွေကို နားရွက်တက်ချိတ်မတတ်ပဲ။ အထာလည်း ပေးလိုက်ရတာ ပြောမနေပါနဲ့ တော့။ သူတို့ နှစ်ကောင်ဟာ တကယ်ကို ခါချနေရတာဆိုတဲ့ ထဲက။

သူတို့ မို့ မလိုက်လိုက်နဲ့ တစ်ပတ်ပဲ။ ဒီထက် မပိုဘူး။ သူတို့ က မလိုက်ရဘဲ သူတို့ ကို လိုက်နေတာတွေလည်း ဒုနဲ့ ဒေး။ တကယ်တော့ ဒီမိန်းကလေးတွေခမျာ တော်တော်သနားဖို့ ကောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲမှာ ဒီနှစ်ကောင် အကျင့်တန်ဆုံးပဲ။

တကယ်ပါပဲ။ ဖြူစင်ရော နေစိုးရောဟာ ရုပ်ရည်လေးတွေကပေးနေတဲ့ အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝ အသုံးချအခွင့်အရေးယူနေကြတဲ့ မောင်မောင်ပွေတွေပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ထဲမှာ အအေးဆုံးနဲ့ အလိမ္မာဆုံးက အောင်လေး။ အောင်လေးဟာ အရက်ကြိုက်တာ ကလပ်မှာ သိပ်ကချင်တာလွဲရင် ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။

အားလုံးနဲ့ လည်း တည့်တယ်။ ဘယ်သူနဲ့ မှ ရန်မဖြစ်ဘူး၊ အလျှော့ပေးတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကျော့ကျော့ကိုလည်း သူ တော်တော်ချစ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လိမ္မာတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဆိုလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် ရည်းစားမရှိတာဟာ ကျွန်တော် ရိုးလွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး ။ မရလို့ဗျ။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကလည်း တတွဲတွဲဆိုတော့ အုပ်စုထဲမှာ ရှုပါအနေနဲ့ သိပ်အချိုးမကျတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အမြဲနောက်ကောက်ကျခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ချိန်တာပဲ။ ရောတာပဲ။ သို့သော် ကျွန်တော် ကြံရွယ်နေ

တဲ့ စံပယ်ကုံးတို့ ဟာ နေစိုးကိုဖြစ်စေ ဖြူစင်ကိုဖြစ်စေ ငြိသွားတတ်ကြတယ်။ ဟိုကောင်တွေကလည်း ငါတို့ သူငယ်ချင်း ဇာတိ ချိန်ထားပါလား ရယ်လို့ မိတ်ဆွေကောင်းကျင့်ဝတ် မရှိဘူး။ ရရင် ယူတာပဲ။

ကျွန်တော်ကလည်း ဒါကို ဘယ်လိုမှ သိပ်မနေဘူး။ ကျွန်တော်မှ စွဲစွဲငြိငြိ မဟုတ်လှတာ။ ရယ်စရာလိုပဲ သဘောထားရင်း ရူးသလို ပေါသလိုပဲ လျှော့ချပစ်လိုက်တတ်စမြဲ။ ဒီတော့ များ သောအားဖြင့် ဟိုကောင်လေးကောင် ကောင်မလေးကိစ္စရှုပ်နေရင် ကျွန်တော်နဲ့ အောင်လေး ခပ်အေးအေး ခပ်ခွာခွာ ဘီယာ မော့နေလိုက်တာပဲ။

အားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော် အခင်ဆုံးက အောင်လေးပါပဲ။ ပြီးတော့ အောင်လေးကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။ သူ့ချစ်သူကို သူ တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို လေးစားအားကျမိတယ်။ အောင်လေးဟာ လုံးဝ မိန်းကလေးကိစ္စ မရှုပ်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သူ့လို သန့်ရှင်းချင်တဲ့ အတွက် မရှုပ်ဘဲ နေလိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ကောင်မလေးရယ်လို့ လုံးဝ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့တဲ့ အတွက် ရှိချင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခပ်သန့်သန့် ခပ်ကင်းကင်း နေမိတာထက်စာရင် မျက်နှာခပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ ရောတောတော လုပ်မိတာက များ နေတယ်။

ခုလို အဖေက ဒီကိစ္စကို ဇောင်းပေး ပြောလာနေတော့ နဂိုကတည်းက မလိုချင်လို့ ခပ်အေးအေး နေနေတာမဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သက်ပြင်းကြီးတွေသာ လှိမ့်ချနေမိတော့တယ်။

‘သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် မင်း လုံးဝ ကြိုက်မလား ပြော’

အဖေ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်စွတ်ကျစေချင်နေတာဟာ အကောင်းစေတနာနဲ့ တော့ မဟုတ်ဘူး ။ သူ တစ်ယောက်တည်း ထိန်းရမယ့်အစား နှစ်ယောက်အမျှ ထိန်းချင်လို့ ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးရင်တော့

ကျွန်တော် ခြေငြိမ်ပြီး လေနေတာတွေရပ်ပြီး သူ့အလုပ်ထဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဝင်
လုပ်တော့မယ်လို့ မျှော်လင့်လို့ ။

‘ဟေ့ကောင်... မေးတာဖြေလေ’

‘လှတိုင်းတော့လည်း ကြိုက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး အဖေရ’

‘အောင်မယ်၊ မင်းဟာ နည်းနည်းကို ကြီးကျယ်ချင်တယ်’

‘အဓိကက အသည်းနှလုံးထဲက တကယ်ချစ်လို့ ရဖို့’

‘ချစ်မှာ ဖြင့်လည်း မြန်မြန်ချစ်ချည်ကွာ’

‘အွန်... ဘယ်လိုကြီးလဲ အဖေဟာက၊ အချိန်တန်ရင် နပ်ကန်လိမ့်
မပေါ့ အဖေရယ်။ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ဒီလိုနေနေတာ အဖေထမ်း
ထားရတာမို့လို့ လားဗျာ၊ ရေလည်ရစ်တယ် အဖေက’

‘မင်းကို ငါကြည့်ရင်း ကြည်းရင်းနဲ့ ကို တစ်နေ့တခြား ကြည့်လို့ ကို
မရတာ၊ မျက်စိထဲမှာ Cross ကို ဖြစ်နေတာ’

‘အဖေရော ရိုးမှ ရိုးရဲ့ လား’

‘ဘာရိုးတာလဲ’

‘ကျွန်တော့်ကို တွန်းပို့နေပြီး တကယ်တမ်း မိန်းမလိုချင်နေတာက
အဖေများ လား’

‘ဟေ့ကောင်’

‘ဒီတိုင်းထယူလို့ မကောင်းတာနဲ့ ပဲ ကျွန်တော့်ကို အရင်ပေးစား နေ
ရာချပေးပြီးမှ သားကလည်း အိမ်ထောင်ပြုသွားဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ
Lonely ဖြစ်လွန်းလို့ ပါဗျာလို့ လူတွေကြားထဲ ချပြောပြီး အဖေပါယူဖို့
များ ကြံစည်နေရောလား အဖေရာ’

‘ဟေ့ကောင်’

ထုံးစံမပျက် အဖေ့ခြေထောက်က မြောက်တက်လာတယ်။ ကန်ဖို့ ဟန်ပြင်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထုံးစံမပျက် ကျောကော့ရှောင်ရင်း ...

‘အမှန်က အဖေကမှ နီးစပ်ပါသေးတယ်’

‘ဟေ့ကောင်’

‘ဟုတ်တယ်လေ အဖေရ၊ အဖေက ကျွန်တော့်ထက် အများကြီး ချောတာပဲဟာ၊ အသက်လေးဆယ့်ရှစ် လေးဆယ့်ကိုး ဆိုပေမဲ့ ဘာမှ ရုပ်မကျသေးဘူး’

အဖေက ခါးထောက်ပြီး နာလိုခံခက်ပုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခပ်မဲ့မဲ့ ကြည့်နေတယ်။ အဖေဟာ အဖေ့ထက် အသက်ငါးနှစ်ကြီးပြီး သိပ်မလှပတဲ့ အလွန်ချမ်းသာသော သူဌေးသမီး အမေ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါလည်း အဖေ့သဘောဆန္ဒ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘတွေရဲ့ စီစဉ်မှုပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖေဟာ ရိုးထုံထုံ အမေ့ကို အိမ်ထောင်သက်အတွင်းမှာ မှတဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်လာခဲ့တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။

ငါးဆယ်တွင်း မဝင့်တဝင် မုဆိုးဖိုအဖေဟာ ဗိုက်နည်းနည်းရွဲပြီး နည်းနည်း အဆီတက်လာတာရယ်၊ ရှေ့ငယ်ထိပ် ဆံပင်တွေ တဖြည်းဖြည်း အပေါ်တက်တက်လာတာရယ်ကလွဲရင် ကျွန်တော့်ထက် ကြည့်ကောင်းပါတယ်။ တကယ်ပါ။ အခု ခါးထောက်နေပုံကိုပဲ ကြည့်။

Arrow စတိုင်ဘောင်းဘီရှည် အညိုနက်နဲ့ ၊ နံ့သာရောင် ကွမ်းရိုးစင်း ရုပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်ထိ လက်ခေါက်တင်ပြီး ဝတ်ထားတဲ့ အ

ဖေ့ပုံစံက ခပ်မိမိပဲ။ ခါးပတ်ကို ဗိုက်စုစုလေး အောက်နားကို လျှော့ပတ်ထားပုံကိုက တစ်မျိုးကြည့်ကောင်း နေသေးတာ။ အရပ်ရှည်ရှည် ခပ်ပြည့်ပြည့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရှိလှတဲ့ အဖေဟာ အမြဲပဲ စမတ်တကျ ရှိလှတယ်။

အဖေ့အရပ်က ငါးပေဆယ့်တစ်လောက် ရှိပေမဲ့ ကျွန်တော် ငါးပေရှစ်လက်မပဲ ရှိတာဟာ အမေ့သွေးတစ်ဝက်ပါလို့ ။ အမေက ငါးပေတဲ့ ။ တော်ပါသေးရဲ့ ။ ကျွန်တော် ငါးပေနှစ်လက်မ သုံးလက်မ မဖြစ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲမှာ ကျွန်တော် အပူဆုံးပါ။ အားလုံးက ငါးပေဆယ်လက်မ၊ ဆယ့်တစ်လက်မ ရှိကြတယ်။ ဖြူစင်ဆိုရင် ခြောက်ပေ။

ငါးပေရှစ်လက်မဟာ ပိုလှတယ် မပြောနိုင်တာမှန်ပေမဲ့ တစ်အုပ်စုလုံး ယှဉ်လျှောက်လိုက်တော့ မိုးထိုးနေသူတွေချည်းကြားမှာ ပုတာသိသာနေတာပေါ့။ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်တဲ့ အခါ ဖင်ကလေးက နည်းနည်းကောက်ချင်သေးတယ်။ အား... ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် အားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော် ပုံမလာဆုံးပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကောင်မလေးတွေနဲ့ များဆုံစည်းပြောဆိုရရင် ကျွန်တော်က မထွက်တဲ့ စတိုင်ကို တကူးတက ထုတ်မနေတော့ဘဲ ရူးပေါပေါ ဟီးဟီးဟားဟား နေလိုက်တာက များတယ်။

‘ဟေ့ကောင် ဇာတိ၊ လူတစ်ယောက် ကြည့်ကောင်းတယ် မကောင်းတယ်ဟာ ဒီမျက်ခွက်လေးတစ်ခွက် ချောတာလှတာပေါ် မူမတည်ဘူးကွ ၊ လူတိုင်းမှာ မိမိကိုယ်ပိုင်ဟန် Own style ရှိရတယ်၊ မင်းကို ကြည့်လိုက်ရင် ငါ နည်းနည်းမှ အားမရဘူး၊ စိတ်ထဲ ကျေကိုမကျေနပ်ဘူး၊ ရူးသလိုလို ပေါသလိုလို ဟာသတွေပြောလိုက် ကိုယ်ကို ကုန်းကွပြီး အကျယ်ကြီးရယ်လိုက် ရုပ်ပြောင်တွေ လုပ်လိုက်၊ ဘာလဲကွ မင်းအမူအရာတွေ

က’

ဟုတ်နေတော့ ကျွန်တော် ပြုံးစိစိငြိမ်ပြီး နားထောင်နေရတယ်။

‘မင်း သူငယ်ချင်းတွေ မင်းလောက် တစ်ယောက်မှ မပြောင်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ပေါ်မှာ Self confidence (မိမိကိုယ် မိမိ ယုံကြည်မှု) ပေါ်လွင်နေရင်းကို ဒီလူဟာ အတော် ကြည့်ကောင်းနေပြီကွ၊ Seriousness (လေးနက်ခြင်း၊ ထက်သန်ခြင်း) ပါရှိမယ်ဆိုရင် သူ့ရုပ်ဟာ အတော် ဟုတ်နေပြီ၊ မင်းမှာ ဒီနှစ်ခုလုံး နီးပဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ချောဖို့ လှဖို့ မလိုဘူး ဇာတိ၊ တည်ကြည်လေးနက်မှုရှိရမယ်...

အေးလေ... မင်းမှာ ဒါမျိုး မရှိသေးတာကလည်း မင်းချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် မရှိသေးလို့ လည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တကယ် ချစ်လာရင်တော့ တည်ကြည်မှုလည်း ရှိလာမှာ ပါလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ’

‘အဖေနော်... အဖေသားကို အဖေ သိပ်အထင်မသေးနဲ့ နော်’

‘ဘာအထင်ကြီးစရာရော ရှိလို့ လဲ’

‘ခုတော့ စောပါသေးတယ် အဖေရာ၊ အချိန်တန်တော့ နပ်ကန်သွားပါလိမ့်မယ်’

‘အချိန်က ဘယ်တော့တန်မှာ လဲ၊ ငါသိပ်မစောင့်နိုင်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ကိုယ့်အဖေရဲ့ စီးပွားရေးထဲကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ဝင်စားစမ်း၊ ဘယ်နေရာမှာ မှ မင်းဟာ Smart မဖြစ်ဘူး’

‘ဒါ ကျွန်တော်က နည်းနည်းလျှို့ထားသေးတာလည်း ပါတယ် အဖေရ... အဟဲဟဲ’

‘မင်း ဘာမှ အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းဟာ ကတာတောင်မှ

Beat နဲ့ ချက်ကျအောင် မလှုပ်နိုင်တဲ့ ကောင်’

အင်း... ဒါပဲ အဖေက ပြောမဆုံးတော့ဘူး။ တစ်ညမှာ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ Night club မှာ သွားဆုံနေတာ။ အဖေက ဧည့်သည် လူမျိုးခြားကို လိုက်ပို့ပေးရတာမို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်တို့ ရှိ တဲ့ နေရာကိုမှ ရောက်လာခဲ့တာ။ အဖေကသာ ကျွန်တော် က,နေ ခုန်ပေါက်နေတာကို မြင်ပြီး ကျွန်တော်ကတော့ မူးရူးပျော်ပါးနေတာ အဖေ့ကို မမြင်ဘူး။

ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ် က,နေပုံကိုပဲ အဖေက တစ်လျှောက်လုံး ပြောမဆုံး တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ Beatနဲ့ ကိုက်အောင်တောင် မလှုပ်တတ်ဘူး တဲ့ ။ အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အတော်အချိုးမကျတဲ့ cတုံး Idiot တစ်ယောက်ပဲပေါ့။
